

„Jah, tõeoste, kui sefinnane wåggew ja
übris wågga armolinne aitaja meiegi jures
saaks ollema, ei kardaks minna seddagi
aastat. Küllab olleme mõnne tündre oßa
roheminne emma pöölo peält sanud, kui
paljo teisi, aga mis festki saab ni mitmele?
ja náitits käega meie, piisokeste peale. Agga
tössä loi hiljokeste käega emma selja peale,
ja ütles: „Urra nutta, emmaku. Sesam-
ma Jõssand, kes sekord aitamas olli, se
woib ja saab meidki aitama. Ei olle Temma
kaddumud, ta ellab alles, ja wallitseb tae-
was. Ja Temma kå on, — kui pühha
firri ütleb — keik se melewald taewas ja
Ma peäl. Ei sa Temma meid ellades un-
nuštama, sest Temma on maailma otsani
nende jures, kes on Ta ommad.“ Ja nüüd
hakkas sest armsast laulust: „Mis wae,
wab sinno süddant“, ja mis meie keik
tundsimene — need kallid salmid lausma:

„Oh! játtia murred mahha,
Mis süddant waewawad,
Ming wéiwad wasso tehha,
Ei wågga kuriwaks saad.
So kohhus posse seada
Need asjad ilma peäl,
Kül Jummalsal’ on teåda,
Mis kassuks tulleb teäl.

Keik Temma holeks anna,
Eest keik Ta targast reeb,
Siis saad sa immeks panua,
Kui se keik ferd a läab,
Mis Temma tootanud,
Ming targa nouga
Se, mis sind kuriwastanud,
Woib pea fauta.“

Ollen need kallid salmikessed mittokord
fül laulnud, aga ei ias veel nisugguse
süddame-tundmisega, kui sekord; ja kei-